

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

Idő

"1917"

Személy

Szerző: ~ yes.:

Cím: Kávé megállóhely és egyebek.

Forrás:

Magyarország

Bp.

1917. J. H.

(Hely)

(Idő)

tellenül hagyta a tanács, még is jegyezte:

— Egy kis kényelmetlenséget elviselhet az ember! Elvégre háboru van!

Igaz, igaz, belátom. Meggondolatlanul bugygyant ki belőlem a keserűség, bocsánatot kérek. Háboru van és végre is, ha háboru van, a villamos nem állhat meg a Dohány-utcánál. Ezt be kell látni. A Rákóczi-utról tehát, ahová a villamos elvitt, visszakutyagoltam a kávéházig. Gyorsan egy feketét — szoltam a pincérhez, aki erre kajánul mosolyogva az órára mutatott. Az órán öt perccel mult el három, vagyis az az időpont, ameddig feketekávé a vendégnek kiszolgáltatható. Én, aki csak azért ebédelek, hogy utána feketét ihassak, most hiába költöttem el az ebédet és azt a 11 korona 70 fillért, amibe szerény polgári ebédem került. Ugy látszik, ellenem megy itt minden. Megint kiftört belőlem az indulat és kemény szavakkal lesújtó ítéletet mondtam azokról a felsőbb hatalmakról, kik a Hinterland sorsát intézik és lehetőleg ugy intézik, hogy az embereknek elmenjen a kedvük az élettől. A pincér azonban nem volt egy véleményen velem és átkozódásaimra kurtán csak ennyit felelt:

— Hja, kérem, háboru van.

Na tessék. Ez is a háborut vágja a fejemhez. És a dologban az a legszebb, hogy igaza is van. Elgondolkozom és akaratlanul is filozofálgatni kezdek. Régi megállapítás és igaz, hogy a földi dolgok értéke merőben viszonylagos. Kezdem megérteni az ősi tudatlanságban élő vadembert, aki színes üvegcserepekért a tengerek igazgyöngyét adja cserébe. Ki hitte volna valaha, hogy az időhatárral nem korlátozott feketézés és a villa-

mos-megállóhelyek üvegcserepei valamikor még igazgyönggyé avanzsálhatnak? Ki gondolt volna arra, hogy a földi javak közé fognak számítani egyszer olyan dolgok, amikről szinte azt sem tudtuk, hogy vannak? Világháborunak kellett kitörni, hogy megtudjuk: voltak az életnek olyan apró és még apróbb kényelmei, amiknek létezéséről csak akkor szereztünk tudomást, amikor már nem voltak.

Az ifjkor értékét is csak akkor ismerjük meg igazában, amikor már elmúlt. Az ifjuság nem is tér vissza többé soha, de a kávézás korlátlan szabadsága, a régi kényelmes villamos-megálló, a rózsaszínű császárzsemlye, a gummikerekű fiákker és az oleó marhalus talán még igen.

Amig azonban ezek visszatérnek, mi mindent fognak még elvenni tőlünk? Mi mindent, amiről ma még észre sem vesszük, hogy a birtokunkban van!

— yes.

Kávé, megállóhely és egyebek

*

A vendéglőből, ahol ebédelni szoktam, ebédutáni feketére a rendes kávéházamba akartam menni. Megvártam tehát a villamost, amely meg is érkezett, azonban megállás nélkül tovább robogott, sőt úgy vettem észre, hogy a sárga kocsi gunyosan rám nevetett, mikor látta, hogy én csodálkozva és megdöbbenéssel nézek utána. Valóban meg voltam döbbenve és bosszankodtam. Mi ez? A jámbor villamos, amely idáig szép rendesen megállott a vendéglő előtt, hogy engem magával vigyen, most egyszerre meggondolta magát és nem törődik többé velem, aki husz év óta vagyok állandó kuncsaftja ezen a sarkon? Felvilágosítottak, hogy a tanács ezt a megállóhelyet megszüntette. Ja persze, a városi tanács, az más! Attól már megszoktam, hogy mindenféle szekaturákat talál ki a bosszantásonra. A többi közt példánl nem tudom leküzdeni magamban azt a gyanút, hogy a város külön tanfolyamot tart fenn bérkocsisok számára, akiket arra oktat, hogyan kell kirozni a közönséget. De most a villamosról van szó, menjünk tehát a legközelebbi megállóhelyre. Végre feljutok egy kocsihoz és végre eljutok a kávéházamhoz, kifurakodtam az utasok tömegeiből, azonban... Hát persze, a városi tanács! Az a drága városi tanács ezt a megállóhelyet is megszüntette! Hogy a...! Teremtöm, majd mit mondiam! Amit azonban most majd kimondtam, azt ott a villamoson egészen szabályosan kimondtam. Nagy keservemben bizony egy kissé elkáromkodtam magamat. Az emberek megbotránkozva néztek rám, sőt az egyik, akinek kedvenc megállóhelyét nyilván érin-